

Библиотека
Прозна иушовања

Наслов оригинала
Abby Hanlon
Dory and the real true friend

Copyright © 2015 by Abby Hanlon
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part
in any form.

This edition published by arrangement with Dial Books for Young
Readers, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of
Penguin Random House LLC

© 2024 за српски језик Одисеја

Аби Хенлон

ДОРА

И

ПРАВА ПРАВЦАТА
ДРУГАРИЦА

С енглеског превела
Сандра Бакић Топаловић

Одисеја
Београд, 2024.

Мојим сарадницима

Луизијани и Берку

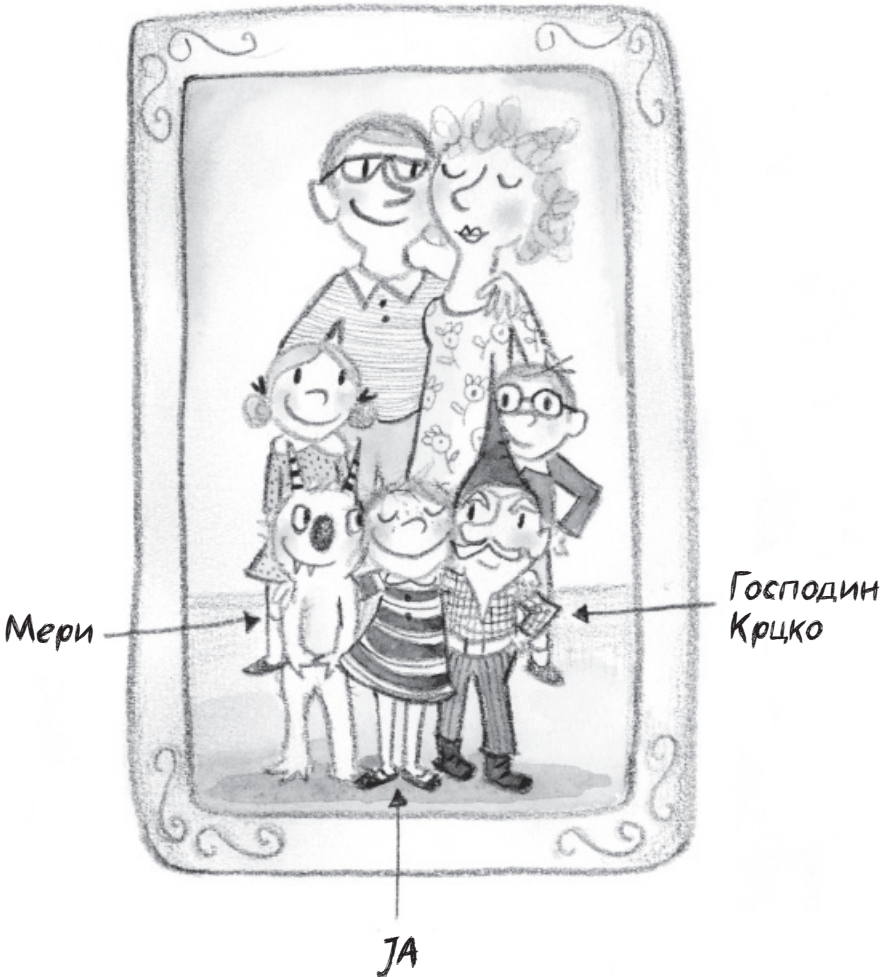

ПРАВА ПРАВЦАТА ДРУГАРИЦА

Право дете које сви виде и које
стварно хоће да се игра с тобом

Чекај мало.
А ја? Откуд сад
ово? То није
дефиниција.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

КАКВА БЛЕСА

Зовем се Дора, али сви ме зову Неваљалица. Ово је моја породица.

Имам маму, тату, старијег брата и старију сестру, и они су обични људи. Имам и чудовиште и добру вилу, али они нису обични јер их само ја видим.

Мери је моје чудовиште. Она спава испод мог кревета и по цео дан се игра са мном. Господин Крцко је моја добра вила. Он живи у шуми, али сврати ако имам неки хитан случај. А врло ускоро ћу имати хитан случај јер је сутра...

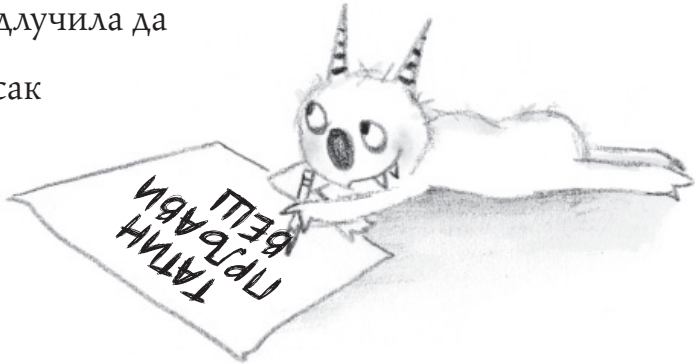
... први дан школе!

Саопштавам Мери важне вести док играмо нашу омиљену игру – клуб за вежбање.

„А, да. А, да. То! Место са фонтанама!”, каже Мери. „Где има баш много деце и не баш много одраслих. Јупиии! Обожавам то место!”, каже. „Хајде да се спакујемо!”

Мери је одлучила да
састави списак
ствари које
би требало
да понесем.

„Извини, али не моју да прочитам шта пише”,
кажем.

Зато ми она прочита. „Молим те, сутра у школу
понеси: татин прљави веш, додатну саламу, сок од
лимуна.”

„Баш чудан
списак!”, кажем. „Јеси
ли сигурна да се сећаш
шта је школа?”

„Аха. Суперсигурна”,
одговара.

„Добро”, кажем.
„Верујем ти.”

Прво, скупимо
сав татин прљави
веш који можемо.

Затим убацам веш у свој ранац. Изгледам као велико дете с ранцем пуним домаћих задатака. Дакле, веш за то служи!

После тога кришом одемо у кухињу. Срећом, тамо нема никога. Зграбим пуну шаку саламе и ставим је у кутију за ужину. Истина је, мама ми никад не спакује довољно саламе!

Онда потражимо
сок од лимуна.

„Добро. Хајде да сазнамо
чему ово служи”, кажем Мери.
„Ја ћу малчице да стиснем, а
ти ми кажи шта ће да се деси.”

ВАУ! УУУУЈАААА!

„И?”, питам.

„Мишићи су ти ОГРОМНИ!”, каже Мери.

„Шта још?”, питам.

„И кости ти сијају као сијалице!”

„Шта још?”

„И имаш магичне обрве!”, каже Мери. Не знам шта то значи, али свиђа ми се.

„Хајде да га спакујемо!”, кажем.

Баш тад моји брат и сестра улазе у кухињу.
„Шта то радиш?“, пита моја сестра Виолета.
„Ништа“, одговарам а Мери брзо убацује сок од
лимуна у моју кутију за ужину.

„Знаш, Неваљалице, мораћеш да се обучеш
за школу. Више не можеш да носиш ту прљаву
спаваћицу сваког дана“, каже Виолета.

„И не смеш да разговараш сама са собом у
школи“, каже мој брат Лука.

„И немој да помераш намештај у учионици да би направила тврђаву, као прошле године”, каже Виолета.

„Само се труди да не измишљаш!”, каже Лука.
„Само ТО треба да запамтиш, Неваљице.”

„Тако је”, каже Виолета. „Ма шта радила, НЕМОЈ користити машту!”

„... на пример, да причаш људима да у нашој кући живе чудовишта!”, каже Лука.

„... или да причаш о госпођи Ждерић Крекерић!”, каже Виолета.

„Госпођа Ко? С њом сам завршила!”, кажем и то је огромна лаж јер ми је госпођа Ждерић Крекерић и даље омиљена игра.

Госпођа Ждерић Крекерић је пљачкашица и има петсто седам година, има страшно оштре зубе, и хтела је да ме украде од породице и заувек ме закључа у својој пећини, али ја сам била много лукава.

„И”, каже Виолета, „најважније што треба да запамтиш: НЕМОЈ БИТИ ТИ. Можеш ли то?”

„Неваљалице?
У шта сад зуреш?“,
пита Лука.
„Обрати пажњу!“

„Знаш ли зашто ти говоримо све ово?“, каже
Виолета и протресе ме за рамена. „Пробуди се!
Обрати пажњу!“

„ЗАТО ШТО АКО
СЕ ПОНАШАШ
КАО ПРАВА БЛЕСА
НИКО НЕЋЕ ХТЕТИ
ДА СЕ ДРУЖИ С
ТОБОМ!”

Виолетине речи су
као огромно камење
које пада с неба и погађа ме у главу, један по један,
и због њих нестају чудовишта.

„Шта?“, кажем.

Виолета каже полако: „Зато. Што.
Нећеш. Имати. Другаре.”

„Баш ме брига”, кажем. Али
замишљам себе скроз саму на одмору.

„Ако хоћеш другаре”, каже Виолета,
„треба да ме послушаш. Треба да
смислиш шта ћеш да обучеш за први дан школе.”

